

گاهی خداوند حالی را به انسان می‌دهد تا افق را به او نشان دهد

شماره پرسش: ۷۷۳۶

تاریخ ارسال پرسش: ۱۳۹۲/۱۲/۲۱ ۰۶:۰۰:۰۰

متن پرسش

با سلام. بنده یکی از بندگان خطاکار خداوند و محبین خجل نزد ائمه اطهار هستم و کاملاً به این امر اعتقاد کامل دارم ولی چندی قبل نمیدانم چه شده بود که بسیار شکر نعمتهای خداوند را به جا می‌آوردم و در مقابل خداوند کاملاً اظهار عجز نسبت به مقام شکر داشتم طوری که بعد از مطالعه صفحات ابتدایی کتاب جذب ربوبی آیت الله شجاعی که در مبحث مقام شکر سالک توضیح داده اند تمام آن حالات را در خود مشاهده می‌کردم و یا گاهی در سجده برای دقایقی طولانی به طور ناخودآگاه چنان غرق در اسم (یا جمیل) میشدم که احساس می‌کردم هر آن نزدیک هست قلبم از سینه جدا شود و بدنم به لرزه می‌افتاد و عرق بر بدنم مینشست. خلاصه چنان لذتی می‌بردم که خود میدانم و خدا. حالا تمام این حالات را که گفتم نه برای این بود که بگم ما هم جزء سالکین درگاه ربوبی هستیم به هیچ وجه. ولی الان بسیار افسوس می‌خورم که دیگر آن حالات را که حاضر به تعویض با هیچ چیز نبودم دارا نمی‌باشم. لطفاً برنامه‌ای مدون در اختیار این جوان گنه‌کار قرار بدید که از این قرارگاه ناامن و غفلت و پوچی دربیام و اگر غیر این است من را به حال زار و نزار خود رها کنید. به امید بندگی خدای جمیل. یا علی

متن پاسخ

باسمه‌تعالی: سلام‌علیکم: گاهی خداوند حالی را به انسان می‌دهد تا افق را به او نشان دهد ولی بعد آن را از او می‌گیرد تا خودش در طی سلوکی طولانی به آن برسد. **إِنْ شَاءَ اللَّهُ** آخر عمر آن حال را دوباره به دست می‌آورید به شرطی که مسیر دینداری را به خوبی طی کنید. موفق باشید